

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.411 van 20 februari 2001
in de zaak A. 88.188/XII-2328.**

In zake : François ACHTEN,
die woonplaats kiest bij
advocaat R. VERHOFSTE,
kantoor houdende te SINT-NIKLAAS,
August Nobelsstraat 7

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat François ACHTEN op 16 december 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het koninklijk besluit van 9 november 1999 waarbij hem de tuchtstraf van schorsing voor de duur van drie maanden wordt opgelegd;

Gelet op het arrest nr. 83.994 van 9 december 1999 dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit beveelt;

Gezien het verzoek van de verwerende partij tot voortzetting van de procedure;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur F. DE BUEL;

Gelet op de beschikking van 6 juni 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 30 november 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 januari 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad J. LUST;

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VERHOFSTE, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat P. DEVERS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het gedeeltelijk eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker op 9 november 1999 door de Koning de tuchtstraf van schorsing voor een duur van drie maanden krijgt opgelegd; dat de beslissing niet vóór 24 november 1999 aan verzoeker is aangeboden;

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending van artikel 307 van de nieuwe gemeentewet aanvoert, doordat hem van het bestreden besluit in ieder geval buiten de termijn van tien werkdagen kennis is gegeven, zodat het besluit als ingetrokken dient beschouwd te worden; dat hij onder meer toelicht dat de notie "werkdag" in zijn gewone betekenis moet begrepen worden, namelijk de dag waarop men werkt in tegenstelling tot een feestdag en dat zulks de Minister van Binnenlandse Zaken zeer goed bekend is

aangezien met betrekking tot een zaak tussen verzoeker en de minister, de Raad van State in zijn arrest nr. 70.102 vaststelde dat "niet betwist wordt" dat de termijn van artikel 307, tweede lid, van de nieuwe gemeentewet alle dagen behalve de zon- en feestdagen omvat;

Overwegende dat het artikel 307, eerste en tweede lid, van de nieuwe gemeentewet luidt als volgt :

"Van de met redenen omklede beslissing wordt zonder verwijl kennis gegeven aan de betrokkene, hetzij bij een ter post aangetekende brief, hetzij door overhandiging tegen ontvangstbewijs.

Wordt van de beslissing geen kennis gegeven binnen de termijn van tien werkdagen, dan wordt ze als ingetrokken beschouwd. Tuchtvervolgning voor dezelfde feiten kan niet worden ingesteld";

Overwegende dat de visie van verzoeker steun vindt in onder meer de arresten PHILIPPE, nr. 66.241 van 14 mei 1997, en ACHTEN, nr. 70.102 van 9 december 1997; dat in die arresten wordt aangenomen dat, bij gebrek aan enige aanwijzing in andere zin, het begrip "werkdagen" moet worden begrepen in zijn gebruikelijke betekenis en dat het aldus alle dagen van de week omvat, behalve de zon- en feestdagen; dat in die interpretatie de laatste nuttige werkdag voor kennisgeving van de bestreden beslissing aan verzoeker maandag 22 november 1999 was;

Overwegende dat de verwerende partij het er niet mee eens is dat ook de zaterdagen als werkdagen worden meegerekend; dat zij daar in de eerste plaats tegen inbrengt dat de betekenis van werkdag in de context van het betekenen, het kennis geven moet worden gezien, dat niet duidelijk is waarom de regels van artikelen 47 en 53 van het Gerechtelijk Wetboek niet toepasselijk zouden kunnen zijn of als "interpretatieve context" zouden moeten dienen en dat het in het belang van de rechtszekerheid is een interpretatie aan te nemen

die zo nauw mogelijk aansluit bij de regelgeving van het Gerechtelijk Wetboek; dat de verwerende partij in dit verband tevens wijst op de gelijkenis tussen artikel 53 van het Gerechtelijk Wetboek en artikel 88 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 houdende het algemeen procedurereglement voor de Raad van State;

Overwegende dat artikel 47 van het Gerechtelijk Wetboek in principe verbiedt dat er op zaterdag betekeningen bij gerechtsdeurwaardersexploot gedaan worden; dat artikel 53 van het Gerechtelijk Wetboek, evenals artikel 88 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State, de vervalddag van een termijn naar de eerstvolgende werkdag verschuiven wanneer die vervalddag een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag is; dat er te dezen geen sprake is van een betekening bij gerechtsdeurwaardersexploot; dat evenmin de vervalddag, in de in het middel voorgestane interpretatie, een zaterdag, een zondag of een feestdag is, maar een maandag; dat er bijgevolg geen aanleiding bestaat tot een toepassing bij analogie van de artikelen;

Overwegende, voorts, dat niet wordt bijgetreden dat de artikelen tenminste een geschikte "interpretatieve context" vormen waaruit ten behoeve van de rechtszekerheid moet worden afgeleid dat in de termijn van artikel 307 van de nieuwe gemeentewet de zaterdagen niét begrepen zijn; dat daartoe de vaststelling volstaat dat in de termijnen van het Gerechtelijk Wetboek en het voormeld regentsbesluit de zaterdagen juist wél begrepen zijn, en niet alleen de zaterdagen, maar zelfs ook de zondagen en de wettelijke feestdagen;

Overwegende dat de verwerende partij tegen de interpretatie die de zaterdagen als werkdagen beschouwt, nog doet gelden dat de precisering in artikel 307 van de nieuwe gemeentewet dat het om werkdagen gaat, en niet om kalenderdagen, in het belang is van de overheid waaraan de wetgever heeft willen waarborgen dat alleen die dagen in de termijn in aanmerking komen waarop de kennisgeving ook effectief mogelijk is, dat in wezen niets wordt afgedaan aan de rechtsbescherming van de tuchtonderhorige door de zaterdag niet als een werkdag te aanzien en dat het argument van het rechtsbeschermend aspect ten voordele van de tuchtrechtelijk vervolgte zelfs totaal vervalst wanneer men acht slaat op het artikel 301 van de nieuwe gemeentewet, dat de daar bedoelde oproepingstermijn immers verkort wanneer in de termijn de zaterdagen worden meegeteld;

Overwegende dat de termijn van tien werkdagen in artikel 307 van de nieuwe gemeentewet een van de waarborgen is die de wetgever heeft ingevoerd met het oog op de bescherming van de rechten van de tuchtrechtelijk vervolgte ambtenaar en meer bepaald moet vermijden dat de overheid zou talmen met de uitvoering van de beslissing; dat het artikel niet dient ter bescherming van de verwerende partij; dat dit overigens ook geldt voor het artikel 301 van de nieuwe gemeentewet, dat de tuchtrechtelijk vervolgte ambtenaar voor de voorbereiding van zijn verhoor een minimumtermijn garandeert waarin alleen werkdagen, en geen andere dagen, begrepen zijn;

Overwegende dat de verwerende partij tenslotte doet opmerken dat er geen aanbiedingen van aangetekende zendingen zijn op zaterdag en dat er geen reden is om aan te nemen dat eenzelfde termijn met twee mogelijke wijzen van kennisgeving feitelijk één of twee

dagen verschillend zou zijn al naargelang voor de ene of de andere wijze van kennisgeving wordt gekozen;

Overwegende dat het gewraakte feitelijk verschil qua termijn, naargelang van de wijze van kennisgeving, inherent is aan de eigen aard van de onderscheiden wijzen van kennisgeving die de wet vermeldt; dat bij de keuze voor een kennisgeving bij ter post aangetekende brief, de zending, wil de kennisgeving tijdig zijn, normaal steeds vóór de laatste dag van de termijn ter post zal moeten worden afgegeven, aangezien zij in de regel pas ten vroegste de dag nadien ontvangen wordt; dat de overhandiging tegen ontvangstbewijs uiteraard ook nog op de laatste dag van de termijn kan; dat het overigens juist is om moeilijkheden in verband met de tijdige bestelling van brieven door de post-diensten te vermijden, dat de wet in de mogelijkheid heeft voorzien om het tuchtstrafbesluit aan de betrokkene af te geven;

Overwegende dat de verwerende partij geen redenen aanvoert die de Raad van State er toe kunnen brengen zijn eerdere interpretatie van het begrip "werkdagen" bedoeld door het artikel 307 van de nieuwe gemeentewet te verlaten; dat hij van mening blijft dat als werkdagen moeten worden aanzien alle dagen van de week, behalve de zondagen en de wettelijke feestdagen;

Overwegende dat verwerende partij in dat geval vraagt een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te stellen; dat de vraag luidt :

"Schendt artikel 307, tweede lid van de nieuwe gemeentewet van 24 juni 1988, zoals ingevoegd bij de wet van 24 mei 1991, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de mate, zoals o.m. in 's Raads arrest nr. 83.994 van 9 december 1999 wordt gezegd, het begrip 'werkdag' aldaar zo te lezen, c.q. te interpreteren is dat het ook de 'zaterdag' begrijpt";

dat wordt toegelicht dat in de genoemde interpretatie "de 10-dagen termijn van artikel 307" met één of twee dagen vermindert, dat dit meebrengt dat door de tucht-overheid ook op zaterdag van haar besluit kennis kan gegeven worden, "daar waar het artikel 47 van het Ger. Wetb. zulke betekening op zaterdag principieel, d.i. behoudens verlof van de rechter, verbiedt en het artikel 53 van het Ger. Wetb. bepaalt dat, is de vervalldag o.m. zaterdag de vervalldag wordt verplaatst op de eerstvolgende werkdag", dat door zo de bedoelde termijn te verminderen de "in de titel XIV. De Tuchtregeling van de N.Gem.w. bedoelde overheid" benadeeld wordt "ten opzichte van om het even welke overheid (of andere natuurlijke, dan wel rechtspersoon) die, is een wettelijke vervaltermijn bepaald tot een betekening wenst, dient over te gaan";

Overwegende dat de verwerende partij het Arbitragehof ondervraagd wil zien over een beweerde ongelijkheid tussen enerzijds de in de nieuwe gemeentewet bedoelde tuchtoverheid en anderzijds eenieder die tot betekening overgaat in het geval van een "wettelijke vervaltermijn"; dat in zoverre de verwerende partij, gelet op haar verwijzing naar de artikelen 47 en 53 van het Gerechtelijk Wetboek, daarmee de vervaltermijnen in het Gerechtelijk Wetboek bedoelt, vastgesteld moet worden dat die termijnen overeenkomstig artikel 52 àlle dagen omvatten, inbegrepen de zaterdag, zondag en wettelijke feestdagen, en dat in geen enkel geval zo een wettelijke termijn van tien dagen langer kan duren dan de "10-dagen termijn van artikel 307"; dat de voorgestelde prejudiciële vraag in die hypothese van een feitelijk niet bestaande benadeling uitgaat; dat in zoverre de verwerende partij niet de vervaltermijnen in het Gerechtelijk Wetboek bedoelt, de voorgestelde vraag onvoldoende duidelijk en precies is; dat in de beide gevallen het verzoek om een prejudiciële vraag aan het

Arbitragehof te stellen niet ontvankelijk is; dat de vraag niet wordt gesteld;

Overwegende dat, aangezien maandag 22 november 1999 de laatste nuttige werkdag was voor kennisgeving van de bestreden beslissing aan verzoeker en er hem pas nadien kennis van is gegeven, de beslissing als ingetrokken dient te worden beschouwd; dat het middel gegrond is;

Overwegende dat er reden is het bestreden besluit te vernietigen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het koninklijk besluit van 9 november 1999 waarbij François ACHTEN de tuchtstraf van schorsing voor de duur van drie maanden wordt opgelegd.

Artikel 2.

Dit arrest zal in het Belgisch Staatsblad worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op twintig februari 2001, door de
XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.